

La prova de foc del relleu per a CiU

Els partits nacionalistes d'àmbit autonòmic tenen molt en joc aquest 25 de maig. A Catalunya, CiU comprovarà com està funcionant el relleu de Jordi Pujol. A les Illes, el PSM i UM lluiten per ser partits decisius per formar el pròxim Govern balear. Al País Valencià, el Bloc intenta superar el 5 per cent de vots, la barrera que fins ara li ha impedit ser present a les Corts.

Convergència i Unió posa tota la carn al foc en aquestes eleccions. Ningú no amaga dins de CiU la importància d'aquests comicis i el que s'hi juguen. De la mateixa manera que el PSC, la federació veu en les eleccions locals un test per fixar amb quines forces CiU està afrontant el relleu de Jordi Pujol pel conseller en cap, Artur Mas, com a candidat a la presidència. El presidenciable de la federació catalanista té certes dificultats per arrancar amb garanties d'èxit la cursa cap a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

Però al marge de les dificultats, CiU també compta amb importants asos, com el fet de ser la formació amb una implantació territorial més gran al Principat. Amb més de 900 llistes, CiU obté una xifra que representa la quasi totalitat dels municipis de Catalunya. I és la formació amb el nombre més gran de regidors. Tot i això, el seu punt dèbil, a àmbit territorial, és la poca penetració en les grans àrees metropolitanes, amb l'excepció potser de la ciutat de Tarragona, governada pel veterà Joan Miquel Nadal.

Així, doncs, CiU ha posat tots els esforços a refer-se dels pobres resultats electorals que en les passades eleccions municipals, del 1999, va obtenir la formació. En aquesta ocasió, la federació catalanista va perdre gairebé 200.000 vots dels més de 900.000 que va obtenir al 1995. En gran part, malgrat que les dinàmiques electorals locals tenen ritmes propis, en les darreres eleccions part de l'electorat tradicional catalanista va penalitzar els pactes entre CiU i PP al Congrés dels Diputats i al Parlament de Catalunya.

En la línia de recuperar part d'aquest electorat perdut entre 1995 i 1999, la federació ha donat prioritat a la candidatura de Xavier Trias a l'alcaldia de Barcelona. I és que, de fet, els mals resultats

s'expliquen per la derrota de la llista de Barcelona, llavors encapçalada per Joaquim Molins. Ara, els sondejos no auguren un creixement significatiu de la representació de CiU a l'Ajuntament de Barcelona, però la federació té l'esperança d'aconseguir repuntar aquesta tendència durant la campanya electoral. Per això, Xavier Trias ha plantejat un discurs electoral fet a mida per al perfil de Barcelona, amb especial èmfasi a temes pròxims als ciutadans, com l'elevat preu dels habitatges, la seguretat ciutadana i les mesures de caràcter social. Trias, doncs, ha optat per un llenguatge i un discurs que ell mateix ha definit com a "socialdemòcrata" per intentar acostar-se als sectors de l'electorat socialista que se senten descontents o cansats de l'hegemonia del PSC a Barcelona. El temps dirà si aquesta estratègia aporta o no els beneficis que la federació desitja.

Al marge de la capital, CiU ha posat els seus líders principals al servei de la campanya municipal. Uns bons èxits en les eleccions locals són la millor garantia per iniciar la cursa cap a la presidència. A més d'Artur Mas, la federació ha donat protagonisme al lideratge indiscutible de Jordi Pujol i del secretari general de la federació, Josep Antoni Duran Lleida, per reactivar un electorat que, en part, està desmotivats pels pactes amb el PP. Ja fa setmanes que CiU ha volgut marcar distàncies amb els populars i ha fet gestos d'aproximació a ERC, formació amb la qual les bases del partit haurien preferit prioritzar els acords polítics. Fins i tot, alguns candidats municipals de la federació han ofert pactes de govern als republicans, com és el cas de Lluís Recoder, que aspira a la reelecció com a alcalde de Sant Cugat del Vallès, o el del mateix candidat de Barcelona, Xavier Trias. Tot i això, des de la formació tampoc no s'estalvien les crítiques

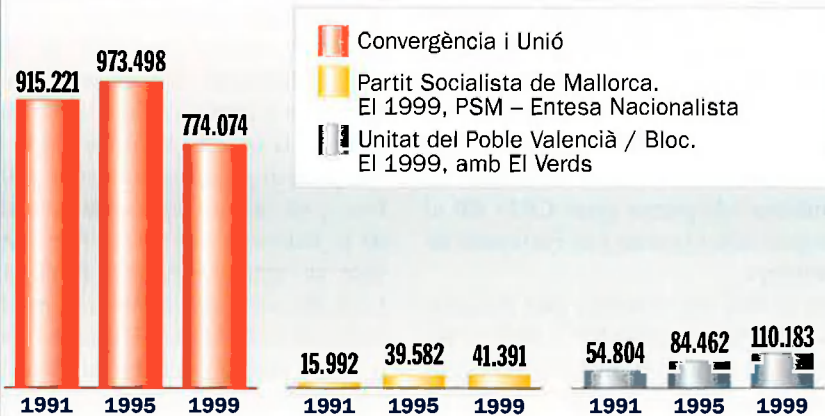
A dalt, Xavier Trias, candidat a l'alcaldia de Barcelona per Convergència i Unió. A sota, Pere Major repeteix de nou com a candidat a la presidència de la Generalitat Valenciana.

JORDI PLAY / BARRA GIL

Eleccions locals

Nombre de vots

cap al partit republicà per no perdre part de l'electorat convergent més descontent pels acords amb el PP dels darrers anys.

PSM, per l'autogovern. El PSM aposta per una estratègia de creixent reivindicació nacionalista alhora que d'eixamplament sociològic. L'eix de campanya és el "pacte entre estat i Balears. En síntesi, més autogovern per a les Illes i el concert econòmic com a fórmula de finançament. A banda d'aquesta tàctica, el PSM espera obtenir rèdits electorals de l'acostament, en la legislatura, a l'empresariat en general i, sobretot, als comerciants. A la vegada, el missatge de reivindicació nacionalista l'ha dut a enfrontar-se amb el Govern espanyol, sobretot per la manca de finançament, i a diferenciar-se de la resta de partits del Pacte. De tot plegat ha sortit una campanya electoral marcada per aquests eixos: més autogovern per tenir millor finançament i per aconseguir, per tant, millors condicions de competitivitat per a les empreses balears i, al capdavall, per millorar la vida dels ciutadans. Al mateix temps, el PSM no oblida l'aposta per la protecció territorial i ambiental, que, segons assegura, és un dels motius de l'allunyament de l'altre partit nacionalista. UM.

El PSM enfronta la recta final cap a les eleccions amb el repte de ser la força central de la futura majoria. Aposta decididament pel Pacte de Progrés, però hi vol tenir un pes determinant: espera aconseguir un diputat més per Mallorca i, potser, un altre més també per Menorca, de manera que, així, els seus escons serien del tot imprescindibles. D'aquesta forma podria posar damunt la taula totes les reivindicacions.

UM, una de les claus. Pel que fa a UM, el missatge és bàsicament el de sempre. Això és, la idea que és la força més centrada de Mallorca i Balears i que són els únics que poden pactar pel bé dels ciutadans, tant amb el PP (la dreta) com amb la resta (l'esquerra), i, així mateix, que és el partit amb la missió de, justament, "centrar"

la resta de partits. Conscients que no són atacats pel PP –el qual espera poder pactar amb ells si no obté majoria absoluta–, els d'UM s'han afanyat a teixir una impressionant xarxa territorial. En quatre anys han arribat a tenir presència orgànica a tots els municipis de Mallorca; Maria Antònia Munar ha aconseguit ser, juntament amb Matas i Antich, la més coneguda d'entre els polítics, i a més consideren i destaquen la bona gestió en el Consell, que han governat aquests quatre anys. És per això que confien a poder augmentar un diputat i continuar sent la força decisiva, l'única frontissa. Aquest és el missatge durant tota la campanya: UM no es "casa" prè-

viament amb ningú, tot dependrà dels resultats, que els faran decidir per l'opció que més satisfaci el seu programa.

La barrera del 5%. Al País Valencià, el Bloc Nacionalista Valencià – Esquerra Verda és una de les grans incògnites d'aquestes eleccions. La pregunta sobre si definitivament superarà la barrera del 5% dels vots necessària per a poder accedir a les Corts Valencianes és una de les més usuals en aquestes darreres setmanes. L'única enquesta feta pública a l'hora de tancar l'edició d'aquest setmanari, realitzada per Vox Populi per al Grup Zeta, els concedia entre un 4,5 i un 5,5% dels vots i la clau de la Generalitat

en cas de superar la previsió. Segons aquesta enquesta, tan sols l'entrada del Bloc a les Corts podria fer tremolar la majoria absoluta del PP. Aquestes són les dades amb què treballa aquesta coalició, que es presenta d'aquesta manera com "el vot més útil" per trencar la majoria absoluta del PP. El Bloc intenta així trencar el vot que puga anar-se'n cap al PSPV i en menor mesura cap a Esquerra Unida – l'Entesa.

El Bloc també posa damunt la taula el seu ininterromput progrés en vot municipal des del 1991 per argumentar la seua entrada a les Corts. Aquest partit presenta 253 candidatures locals, enfront de les 164 que va fer al 1999.

Esquerra, per primer cop a tot el país

Esquerra Republicana de Catalunya (ERPV, al País Valencià) és la primera força política nacional amb candidatures a tots els Països Catalans.

Tot i ser molt minoritària al País Valencià i a les Illes, a Catalunya pot ser la clau del futur mapa polític del postpujolisme.

Al Principat, Esquerra Republicana de Catalunya és una de les formacions que inicia aquest cicle electoral amb unes expectatives de creixement més importants. Ja fa mesos que els sondejos auguren un cert creixement del suport electoral a la formació encapçalada per Josep-Lluís Carod-Rovira.

El partit independentista és l'única formació nacional que presenta candidatures a tots els territoris dels Països Catalans. És evident, però, que el pes del partit en cada un dels territoris és molt diferent. Si a les Illes i al País Valencià és avui una formació molt minoritària, a Catalunya s'ha consolidat durant els darrers anys com un veritable tercer espai polític alternatiu al de les dues forces hegemòniques tradicionals, PSC i CiU.

Al Principat, doncs, Esquerra afronta les eleccions amb optimisme. Ja en els passats comicis municipals va aconseguir millorar la seva implantació; al 1999 es va convertir en la quarta força municipal en nombre de vots i va obte-

ner un cop de 680 regidors dels 520 que havia aconseguit l'any 1995.

Per tant, ERC planteja una campanya amb l'objectiu de consolidar els municipis on ja va obtenir l'alcaldia, així com de millorar els resultats a la resta del territori. Per això, la formació independentista ha fet un esforç per multiplicar les seves candidatures. De fet, ha esdevingut la formació que ha augmentat més el nombre de llistes, amb 175 més que s'afegeixen a les 375 presentades al 1999.

Com la resta de formacions catalanes, Esquerra pretén validar al màxim les tendències de creixement detectades per la majoria de sondejos fets fins ara, i afrontar així amb la màxima fortalesa les properes eleccions al Parlament de Catalunya, conscients que els resultats de la propera tardor seran la primera fotografia fixa del postpujolisme.

Per refermar aquesta expectativa de millora de resultats, Esquerra també s'ha fixat, a banda d'un creixement generalitzat, la necessitat de millorar resul-